

Plânsul râsu-l va fi șters

Samoila

În ochii tăi, iubito, m-am pierdut,
Prin ei o vreme lung-am rătăcit,
Tristețea lor sărată m-a durut
Cum doare orice suflet părăsit.

Pe buze-ți sărutul meu apasă
De multe ori, în dulce nesfârșit,
Fie că suntem sau nu acasă
Mi-e dor să te sărut la infinit.

Văd mereu că îți tresare pieptul,
Mă infior și aș dori cheia
Cu care să-l deschid de-a dreptul,
Întregul devenind după aceea.

Nu te-aș împinge să plângi vreodată,
Că ochii tăi adânci s-ar întrista
Și să mi-o iert n-aș face-o niciodată
Eu, prea zăpăcitul din curtea ta.

Umbra supărărilor lejere
Să nu îți mai tulbure ființa,
Că voi uza de a mea putere
Cât sunt în stare și am puțința.

Nu voi permite nimănui sub cer
Iubirea noastră s-o fractureze,
Voi arunca mănua mea de fier
Oricui dorește să ne-ofenseze.

Și înconjurați mereu de lume,
De viață, de cântec, de Univers
Vom iubi, ținându-ne de glume
În care plânsul râsu-l va fi șters.